

דואליות דרך אשליה – טרנספרנס (העברה)

ברוכים הבאים, ידידי היקרים. אלוהים מברך את כולכם. מבורכת תהיה שעה זו.

כל עוד בני האדם מעורבים באופן שלילי עם החיים (are negatively involved), הם מוכרחים להישאר במחזורי החיים על פני האדמה, כיוון שספירה מסוימת זו מציעה את התנאים שמתאימים למעורבות השלילית שלהם. רק לאחר שיתגברו על המעורבות השלילית ייפסק מחזור הלידות לספירה זו וההפתחות האנושית תימשך בספירות אחרות, שמציעות תנאים חדשים, התואמים למצב החדש.

מה הכוונה במעורבות שלילית? הכוונה, בראש ובראשונה, לתפיסות מבלבלות של המציאות, מושגים מבלבלים. היכן ששורר בלבול, ולפיכך אשליה, קיים בהכרח קונפליקט – מושגים מפוצלים (split concepts) – שמחלקים את הנפש. פיצול וקונפליקט הם התוצאה של אשליה או תפיסה מוטעית. ככל שאנשים משיגים אחדות פנימית באמצעות תפיסה וחוויה של המציאות האמיתית, הפיצול מתאחה והמעורבות השלילית פוסקת.

רעיון זה קיבל ביטוי בצורות רבות ושונות לאורך הדורות. כשמבינים אותו במלואו, לא יכול לעלות כל ספק בנוגע להתגשמות-מחדש (reincarnation), שעבור אנשים רבים אינה אלא רעיון מעורפל או תיאוריה. כל אדם שחווה באופן עמוק את ההיבט של התגשמות-מחדש של הבריאה מכיר בכך שהדברים אינם יכולים להיות אחרת. כיוון שכל עוד האדם לא התמודד עם הפגמים בתוכו שמפרידים אותו מאמת וממציאות, עליו לחיות בתנאים שמבטאים את המצב האשלייתי. מצב זה יוצר את התנאים והסביבה שבתורם מציעים את האמצעי האפשרי היחידי ללמוד, להכיר ולהתגבר על האשליות. לכן, חיי אדמה אלו מבטאים את המצב הכללי של האנושות כמו גם את הפיצול שנוצר כתוצאה מבלבול ביחס למציאות.

תופעות רבות בחיי האדמה שלכם מסמלות דואליות בגלל שדברים כה רבים מופיעים כזוגות של ניגודים. בחשיבה פילוסופית, המין האנושי עצמו מחולק לזוגות – גברים ונשים, לילה ויום, חיים ומוות. אלו הן רק מספר דוגמאות לאופן שבו החיים על פני האדמה מציגים את עצמם בפיצולים לשניים. המין האנושי לפיכך מבטא פיצול לשניים שמתבטא בדרכים רבות אחרות, למרות שתופעה זו אינה מובנת באמת. הפיצול לשניים אינו מתייחס לממלכת החיות, הצמחים או המינרלים, שהינן עדיין במצב נמוך יותר ומוצאות את עצמן בפיצול רב יותר מפיצול לשניים.

מדיטציה על נושאים מופשטים לא תוכל להביא להבנה עמוקה של פיצול זה. בעשותכם את העבודה בנתיב, בכל אופן, תגלו לאט לאט את המושגים המוטעיים (misconceptions) הלא-מודעים האישיים שלכם, דבר שיבהיר לכם במידה רבה כיצד אתם יוצרים את הקונפליקטים השונים שמאלצים אתכם לבחור בין שתי אפשרויות. כמובן, שתי האפשרויות אינן מספקות ויוצרות מצב של ייאוש, כיוון ששתיהן מובילות לתוצאה לא מספקת.

כל אחד מידידי שהתקדם מספיק מבחינה זו יכול להביא דוגמאות. אלו יספקו את ההארה הגדולה ביותר האפשרית. אפשר יהיה אז להרחיב את הדוגמאות האישיות, כך שהדברים שאני אומר בהרצאה זו יהפכו לחוויה אישית של האמת. זוהי הדרך היחידה להבין באופן מלא את מצב הדואליות. מדיטציה על נושאים מופשטים לעולם לא תוכל להשיג זאת.

כשאתם בבלבול דואלי, אתם מעורבים באופן שלילי עם החיים ועם אחרים. המעורבות השלילית העיקרית מתרחשת בתוכם, באי ההבנה שלכם את שני המושגים והיבטים אחרים של המציאות. בלבול לא פתור נותר בנפש ומוכרח להתרחש מחדש בכל מחזור חיים. תנאי החיים אז מוכרחים להעלות את הבלבול אל פני השטח, אלא אם כן האישיות מתעקשת להתעלם ממנו ולהימנע מהנושא. דבר זה, למרבה הצער, קורה לעתים קרובות מדי.

היחסים הקארמטיים האינטנסיביים והדרמטיים ביותר הם אלו שבין הורים וילדים. הבלבול, הקונפליקטים הבלתי פתורים והפיצול הבסיסי שנובע מהם מוכרחים להיות מאתגרים באופן דרמטי ביותר ביחסים אלו. הקשר הכפול מצד הילד כלפי האב והאם הוא סמל נוסף של הפיצולים שמסמנים את ספירת האדמה. במידה שבה נפש הילד חופשית ובריאה, הקשר עם ההורים מתבטא כנכס. אך כשהמעורבות השלילית חזקה עדיין, ההורים מייצגים את שני הצדדים של הפיצול הפנימי.

אם תבחנו את הבעיות והקונפליקטים העיקריים שלכם, את הדימויים, מנגנוני ההגנה, הפתרונות המדומים והמסקנות המוטעות שמצאתם עד כה, הם יגלו לבסוף עמדה פנימית בסיסית ששולטת בכם. עמדה בסיסית זו תמיד מפוצלת לשניים, ומשמעות הדבר שהעמדה היסודית שעומדת בבסיס המעורבות השלילית שלכם נעה לסירוגין בין שתי דרכים של תגובה.

הכרה עמוקה שכזו יכולה להיות מושגת רק על ידי אלו שעובדים באופן אינטנסיבי בנתיב של עימות-עצמי. היא מגיעה מעבר לקטעים מבודדים של הכרה בדימויים ספציפיים או בתפיסות מוטעות. כולם צריכים ליצור גרעין אחד שמבטא את הפיצול האישי שלכם. גילוי והכרה מלאים בפיצול בסיסי זה מצביעים על התקדמות ומודעות עצמית ניכרות. כשהכרה זו מתחילה ללבוש צורה, תוכלו לראות ששתי עמדות בסיסיות אלו, שמרכיבות את הפיצול שלכם, מייצגות את העמדה הבסיסית שלכם כלפי הורכם. עמדה מעוותת אחת קיימת בגלל ההשפעה שהופעלה עליכם על ידי אחד מהורכם והתגובה הרגשית שלכם כלפיה. השפעה שונה לגמרי מצד ההורה האחר ותגובה רגשית כלפיו יוצרת את הצד השני של הקונפליקט שלכם.

לא יכולתם לפתור פיצול לשניים זה לפני שנכנסתם לחיים אלו. הורכם, או יותר נכון היבטים מסוימים של האישיות שלהם והתגובה שלכם כלפיהם, מבטאים באישיותם את הפיצול הלא פתור שקיים בנפשכם. לפיכך, הורכם אינם אחראים לבעיותיכם, ועם זאת יש להכיר בהתנהגות המוטעית שלהם כלפיכם ולהבין אותה, גם אם במשך זמן מה יראה לכם שהיא זו שגרמה לדרך המסוימת שבה אתם מגיבים. דבר זה הוא נכון, אך רק בגלל שהגעתם כבר לחיים אלו עם הדואליות שלכם, שנולדה מתוך אשליה.

כשתתפסו כיצד אתם מייצגים את הורכם בתוך נפשכם, כשתרגישו את האינטראקציה העדינה שבין הזדהות, התמרדות ותגובות שונות נוספות כלפיהם, תגיעו בהכרח לחוויה של הפיצול הבסיסי ששולט בחייכם. הוא יימשך עד אשר תפתרו ותתקנו אותו באמצעות תובנה והבנה. בנקודה זו תיאוריות כבר אינן חשובות. לא הכרחי להאמין בהתגשמות-מחדש (ר-אינקרנציה). הדבר החשוב הוא הגילוי שהורכם מבטאים ומאנישים עבורכם את הדואליות שלכם, את דרך החיים האשלייתית שלכם.

כשדבר זה מובן באמת, הסימן המפריד בין פסיכולוגיה מודרנית ורעיונות רוחניים, מטפיזיים או פילוסופיים נעלם. המושגים הקרויים רוחניים, והמושגים שעד לרגע זה נקראו תיאורטיים הופכים לחוויה אישית באותה המידה כמו כל תגלית פסיכולוגית אחרת.

"דרך החיים האשלייתית", בהעדר מונח טוב יותר, עשויה לתאר באופן מדויק ככל האפשר במסגרת המגבלות של שפה אנושית כיצד דרך חיים פנימית מובחנת מאד זו שולטת בכם כתוצאה מהמעורבות השלילית שאתם חוזרים וחווים עם הורכם. כשאני אומר "דרך חיים" אינני מתכוון להתנהגות חיצונית, מאפיינים מסוימים שהנם טיפוסיים לכם, למרות שגם הם עשויים להיות קשורים עם הפיצול לשניים. הדבר שאליו אני מתכוון הוא התגובה האוטומטית, התגובה הסטריאוטיפית שעליה אתם חוזרים לאורך החיים, מגיבים לאחרים כפי שהגבתם פעם להורכם, בלי שתהיו מודעים לכך כלל. תגובות חוזרות אלו מתייחסות תמיד לפיצול הבסיסי שלכם. היכן שנפשכם בריאה, אתם חופשיים מהדחף הכפייתי העיוור לחזור ולחיות את העבר.

דנו לעתים קרובות באוטומטיות הזו, אבל אף אחד מכם, ידידי, אינו מודע לכך לגמרי עדיין. ככל שהמודעות שלכם גדלה, השחרור הופך לקרוב יותר. זה יוכל לקרות רק כשתבחינו בפיצול לשניים האישי שלכם, שמסומל בעמדות שלכם כלפי שני ההורים.

הילד, שמתחיל מחזור חיים חדש, מכיל את הקונפליקטים האישיים הבלתי פתורים שלו. הדואליות שלו נובעת מאשליה ומתפיסות שגויות. באותו הזמן, הנפש שלו מושפעת בקלות. לכל דבר שהוא חווה יש השפעה רעננה ואינטנסיבית יותר. הרשמים חודרים עמוק יותר ונותרים מושרשים ויציבים יותר – אך תמיד בהתאם לבריאות הטבועה בו או לחסרונה, שקובעים כיצד יוטמעו הרשמים והחוויות.

הרענונות והנכונות להתרשם של נפש הילד גורמות לחוויות המוקדמות להיות בעלות השפעה חזקה יותר מזו שתהיה לחוויות דומות על מבוגר. ניתן להבחין בכך תמיד אצל ילדים. לילדים, לדוגמא, יש חוש מפותח יותר של ריח, של טעם. הם סקרניים יותר ביחס לגילויים הפשוטים ביותר של החיים. ניתן להבחין בבירור בהשפעה חזקה זו של החיים על נשמת הילד. עד כמה, אם כך, מוכרחה חוויה שלילית שנובעת מקונפליקטים לא פתורים קודמים, להשפיע יותר על הנפש! אך יש לחזור ולהדגיש שחוויות ומעורבויות שליליות מתרחשות רק במידה שהנפש נמצאת עדיין במצב של דואליות, של קונפליקט מושגי אשלייתי, כשהישות נולדת.

דבר זה, ידידיי, אינו זהה למה שאמרתי בנוגע לדימויים. העיקרון זהה, כמובן, אך אני מיישם אותו כעת ברמה עמוקה הרבה יותר. כאן אינני מתייחס לדימוי מסוים שעשוי להיות לכם, או אפילו לדימוי החשוב ביותר שלכם. אני מתייחס לקונפליקט הבסיסי שביסוד הדברים, שאחראי להיותכם ישות אנושית ולחייכם בספירה מסוימת זו של היקום. קונפליקט זה אינו חבוי באופן בלתי נגיש ברגע שאתם מכירים באופן שבו עמדתכם כלפי שני ההורים שולטת על מצבי החיים הבסיסיים שלכם ומבטאת את קשיי האישיות הבסיסיים שלכם. כשאתם מגלים כיצד אתם חיים מחדש את אביכם ואת אמכם בתוך עצמכם וממשיכים להגיב אליהם, אתם חווים את הפיצול הבסיסי שלכם, הסוג המסוים מאד של הדואליות שלכם – כיוון שדואליות אינה זהה תמיד – וכתוצאה מכך, ההבנה שלכם את המגבלות האישיות שלכם גדלה. ברגע שאתם מבחינים בהן באמת, המגבלות פוחות באופן מידי. הטווח שלכם גדל, החופש שלכם גובר, ראייתכם מתרחבת, הביטחון שלכם מתחזק – וההרמוניה הפנימית שלכם מתבססת. דבר זה נובע מכך שפיצול והרמוניה אינם מתיישבים יחד, ולכן ככל שהפיצול מיתקן באמצעות הבנה והכרה, ההרמוניה הפנימית שלכם מוכרחה באופן אוטומטי לגבור.

את כל זה קשה מאד להבין אם האדם אינו פעיל ומתקדם למדיי בנתיב של גילוי-עצמי. אבל אפילו אלו שהנם פעילים ומתקדמים עשויים להזדקק לעזרה ניכרת כדי להגיע לרמות עמוקות כאלה של מודעות עצמית. הדיון בהרצאה זו עשוי להציע הזדמנות לעזרה נוספת שכזו. כדי להבהיר בלבול וקשיים, הביאו דוגמאות של התפיסות המפוצלות והקונפליקטים שנגרמים כתוצאה מהן, אותם גיליתם בעצמכם. כשתבינו אותם טוב יותר, תוכלו אולי גם לראות כיצד הם מתייחסים לעמדה שלכם כלפי כל הורה. כשתציגו דוגמאות מעשיות, אוכל להראות לכם כיצד להתקדם משם בשלב מסוים זה של נתיב-ההתמרה.

ברגע שתבינו פן זה של נשמתכם באופן עמוק ואישי יותר, ברגע שהוא יהפוך לחוויה האמיתית שלכם ולא יהיה יותר תיאוריה או הנחה פילוסופית, תבינו גם משהו עליו דיברנו לעתים קרובות אבל למרות זאת הכרתם בו רק במידה מעטה עד כה. תתפסו את החזרתיות של התגובות שלכם, כיצד אתם מגיבים במצבים מאוחרים יותר, לאנשים אחרים, בדרך כמעט זהה לדרך שבה הגבתם פעם להורים.

תחילה חשוב להבין באופן אינטלקטואלי שהורים מייצגים את הפיצול האישי שלכם, כל הורה מייצג צד אחד שלו. זהו הטבע של הקשר הקרמתי, הסיבה וההכרח שבו. היה עליכם להגיב אליהם באופן שהגבתם, לא רק בגלל שהם היו מה שהיו, אלא בסופו של דבר בגלל הדואליות שלכם. לאחייכם או לאחותכם היו עשויות להיות תגובות שונות כלפיהם בגלל שיש להם פיצול מסוג שונה. כפי שהייתם צריכים להגיב להורים בהתאם לפיצול שלכם, כך אתם צריכים להגיב לאנשים אחרים, מאוחר יותר בחיים, בדרך דומה, גם אם המצב דומה למצב המקורי רק במעט. כך שבשורה התחתונה, הדפוסים החזרתיים שלכם לא נגרמו על ידי ההתנהגות המוטעית של הורים אלא הם ביטויים של הדואליות שלכם, שזוג מסוים זה של הורים יכול היה לייצג בצורה הטובה ביותר ולפיכך להוציא אותה מתוכם. חשוב מאד להבין כיצד הקו הרציף של הפיצול המקורי שאתו נולדתם ממשיך מהורים לביטויים-החוזרים (reenactments) המאוחרים יותר.

אין צורך לומר, דבר מזה אינו ברור מאליו לפני שאתם חודרים פנימה באופן מספיק ומטפחים מודעות עצמית. אז זה הופך ברור לגמרי. כל עוד המודעות שלכם לשרשרת זו אינה מלאה או חסרה, אינכם בשליטה על עצמכם ועל החיים. אני מתכוון כאן לשליטה בריאה, לא לסוגים המוטעים של שליטה שאישיות האגו מחפשת כשחסרה מודעות אמיתית ולכן אתם מרגישים חלשים וחסרי אונים. שליטה מזויפת היא מזיקה ומרחיקה מבריאות. רק כשתגיעו למודעות זו תתחילו לחיות על קרקע יציבה של שלווה ומציאות.

כעת, בואו נדון בתהליך החזרתיות (repetition), שאינכם מחשיבים מספיק, מתעלמים ממנו ולא מבינים אותו. במקרה הטוב ביותר, הבנתכם אותו אינה מעמיקה מספיק.

הפסיכולוגיה המודרנית גילתה היבט קטן של תופעה זו, לו היא קוראת העברה (transference). תוכלו להסיק מהרצאה זו שהאמת מגיעה הרבה מעבר למה שרגילים להבין במונח זה. מה שאתם קוראים לו העברה מתרחש כל הזמן בחיי אדם, בכל הקשרים האינטנסיביים שלו/ה. הקשר הטראומטי המקורי לשני ההורים משוחזר לאורך חיי האדם, ומשקף את מידת האינטנסיביות של אותה חוויה. כל מעורבות שלילית עם אדם אחר תבטא קונפליקט זה. אם לא היה כל קונפליקט, לא היתה כל מעורבות שלילית. כיוון שהמעורבות מבטאת קונפליקט, היא מוכרחה לבטא את שני הצדדים של הפיצול, ולכן מתייחסת לשני ההורים. אם רק אדם אחד מעורב שלילית, אזי הדואליות של אותו האדם מקבלת ביטוי בפעולה (acted

(out), והיחסים שלו עם הוריו נחווים מחדש. אם שני אנשים, או יותר, מעורבים שלילית, הם יילכדו כולם בחוויות החזקות הראשונות שלהם בחיים אלו, תוך בימוי מחדש (reenacting) של הדואליות שלהם עם הוריהם, ומתוך הבלבול שלהם יעוררו מחדש אחד אצל השני את התפיסות המוטעות ויחזקו את הפיצול. קשה לתאר תהליך זה במונחים תיאורטיים, אך אדם שמשגי הבנה עמוקה לא יתקשה לראות את האמת. אני מציע שתביאו דוגמאות אישיות ממשיות, כיוון שהן יסייעו במידה רבה להבנת דבריי ולחיזוקם.

בואו ננסה כעת להגיע להבנה טובה יותר, לפחות בתיאוריה, בנוגע למה עושה התהליך המתמשך הזה של העברה – מתוך הפיצול הפנימי, אל ההורים, אל אנשים אחרים ולמצבי חיים. אם הנפש מותאמת (is geared) לתגובה הראשונה להורים, אתם אינכם מסוגלים לתפוס מה קיים באמת. אתם מייחסים באופן עיוור לאחרים דברים שעשויים שלא להיות קשורים אליהם כלל. אתם מגיבים ומתייחסים לאשליה ולא למציאות של המצב. הבעיה היא שאתם כופים על האדם האחר את אותה התגובה שלא היתה מגיעה ממנו לו הייתם מוותרים על ההנחה המוטעית שאתם עומדים לפגוש אותה.

קחו דוגמא פשוטה זו: אם אתם משוכנעים שתידחו, הדחייה תהפוך לבסוף למציאות, בגלל שאז ההתנהגות שלכם עצמכם תהיה דוחה. גילינו ודנו לעתים קרובות בדוגמא זו, אבל התהליך המסוים הזה מתייחס להיבטים רבים אחרים של חיים ושל האישיות. כתוצאה מכך, מתחזקת האמונה המוטעית שלכם בתפיסה המוטעית וכך אתם מרחיבים את הפיצול. עליכם לחוות מחדש את אותו הרצף, שוב ושוב, עד שאתם מתחילים לראות את הטבע האמיתי של התהליך זה ולהבין את פעולתו. אינכם יכולים לחיות במציאות לפני שאתם פורצים את אי המציאות המסוימת שלכם.

בהיותכם מותאמים לחוויה המקורית, אתם משוכנעים שמה שקורה לכם היום הוא אמיתי. למרות שבאופן מקורי זה לא כך, זה הופך להיות כך רק בגלל התגובה שלכם, שמבוססת על הנחה מוטעית. לפיכך התגובות שלכם אינן מתייחסות לאדם האמיתי, למצב האמיתי, אלא לאנשים ולמצבים מדומיינים: ההורים שלכם. אינכם חיים במציאות, אינכם מגיבים בהתאם למציאות אלא אתם שולחים את תגובותיכם החוצה לאוויר דליל (into thin air), כביכול, וכלל לא לאדם שלפניכם. מה שיוצא מכם מכוון למה שאתם חושבים שקיים ולא למה שקיים באמת. לפיכך אינכם יכולים להגיע אל האחר האמיתי. אם האדם האחר מגיב באופן דומה – ולרוב זה אכן כך – כל היחסים והאינטראקציות בין בני האדם מוכרחים לעקוף בהתמדה זה את זה. זרמים יוצאים מצטלבים, מפספסים זה את זה, וזוהי אחת הסיבות לבדידות ששוררת בקרב אנשים רבים כל כך, בגלל הקושי שלהם בתקשורת.

בני אדם מאמינים שהם מגיבים זה לזה, אבל בדרך כלל זה לא קורה כלל, או רק בטווח מצומצם מאד. זרם התודעה שלכם, שאמור להיות מכוון למשל לאדם A, לעולם אינו מגיע ל-A. למרות שאתם מאמינים שהוא מגיע, למעשה הוא מכוון למצב ההורי. כיוון שאיננו מתייחס ל-A, עשוי להרגיש זאת לעתים קרובות כחוסר צדק. הוא או היא עשויים להרגיש שאינם זוכים להתייחסות או שדוחים אותם. אם A במקרה הוא אדם שמשוחרר יחסית מהכלא העיוור שלו עצמו, תגובתו לא תוסיף שמן למדורה, כיוון שבהיותו תופס את המציאות בצורה טובה יותר, הוא יידע שזה לא מתייחס אליו. הוא לא יגיב כפי שמצופה ממנו להגיב, וזה עשוי באמת לעזור.

רק כשהאדם מכיר בדואליות של עצמו ומפסיק להעביר מהוריו לאחרים, רק אז הוא יהיה מסוגל לעמוד בהתקפה של תגובות שכוונו באופן שגוי. האדם מסרב אז לייצג את אחד הצדדים של הדואליות של האחר, בגלל שהוא מודע לדואליות של עצמו. כך נמנע כאב לא הכרחי ועזרה ניתנת בדרך העדינה ביותר. המעורבות השלילית מפסיקה לעורר תגובה. דבר זה מוכרח לבסוף להביא את האדם, שכיוון באופן שגוי את זרם התודעה שלו, להכרה שהמצב המקורי והמצב החדש אינם זהים. גם אם דבר זה מתרחש ברמה לא מודעת, הוא מסייע, אלא שאז האדם תלוי בבריאות ובחופש של אחרים שאינם מגיבים לחוסר המציאות שלו. ברור שטוב יותר להתחיל עם העצמי, למצוא את הפיצול של האדם עצמו, לראות את ההעברה מההורים לאחרים איתם האדם מעורב כעת ובהדרגה להכיר בכך שהאקלים הרגשי שבו האדם חי אינו הולם את המצב הממשי.

כשמתבוננים בספירת האדמה ובאנושות מנקודת המבט שלנו, זה אכן עצוב שאנשים תופסים את המציאות ומגיבים אליה לעתים כה נדירות. הבלבול והכאוס שנגרמים כתוצאה מכך מובילים לסבל לא נחוץ כה רב. אם תתחילו להגיב לאדם הממשי ולמצב הממשי, תוכלו למנוע כאב רב. כאב הוא התוצאה של אשליה, ואשליה היא תוצאה של הפיצול שמעצב את דרך החיים הבסיסית של האדם, שנחותה תחילה בקשר עם ההורים.

לחלק מכם יש שמץ של מושג לגבי הדברים שאני אומר כאן, אך זהו מושג מעורפל בלבד. ככל שתהפכו מודעים יותר לכך שאתם חווים מחדש את דרך החיים הישנה שלכם, את הפיצול הבסיסי שיוצג על ידי ההורים שלכם, כך תחיו יותר במציאות ותשחררו את עצמכם מכבלי האשליה החזרתיים. ברגע שתפסיקו לביים מחדש את הדרמה הישנה של הדואליות שלכם, תגיבו באופן ספונטאני למצב, שלא יראה יותר כפי שנראה קודם לכן.

פסיכותרפיסטים ופסיכיאטרים הבינו תופעה זו ביחסיהם עם מטופליהם. אבל רק קטעים ממצב אנושי זה מובנים בהקשר של התהליך ההתפתחותי שקובע את חוקי ההתגשמות-מחדש. ברצוני לעזור לכם להבין תופעה זו באופן עמוק ורחב יותר. דבר זה יוכל להתרחש רק כשתהפכו מודעים לכך בתוך עצמכם. אז תראו את הנזק, את אי ההבנה. עיניכם תתחלנה להיפקח למצב הממשי. ככל שתהפכו מודעים יותר לאוטומטיות העיוורת שלכם, לתגובות הסטריאוטיפיות שלכם, כך הן יפחתו מעצם פעולת המודעות. תראו כיצד מעולם לא הגבתם באופן מלא לבעל או לאישה, לילד או לחבר שלכם כבעלי עצמי משלהם, אלא יותר כהרחבות של חוויה קודמת שלכם.

העברה זו מהורים לאחרים מתייחסת גם לילדיכם. כיוון שאם אינכם מוותרים על דרך חיים פגומה זו, אין מערכת יחסים שאינה מושפעת ממנה – ובוודאי לא מערכות היחסים החשובות והאינטנסיביות. אתם לכודים במלכודת זו עד שתהפכו מודעים אליה. חופש יכול להגיע רק באמצעות מודעות עצמית. העדר מודעות כובל אתכם והופך את החיים ללא שווים בגלל שאתם לכודים כל הזמן בין שתי אפשרויות לא מספקות. אתם מגיבים לנצח לאביכם ולאמכם בדרך החיים שאימצתם כדי להתמודד איתם, ואתם ממשיכים להגיב אליהם ולחיים כתוצאה מההשפעה שלהם עליכם.

תגובה להורה אחד עשויה להיות תגובה למצב לא רצוי עם ההורה השני ותיקון שלו – פיצוי. שתי מערכות העמדות יחד יוצרות את הפיצול הבסיסי שלכם, את דרך החיים שלכם, שהנה, בו זמנית, תוצאה של זה. חוויה חדשה של הביטויים המגוונים של החיים תהיה אפשרית רק לאחר שתשברו את השרשרת החזרתית מהדואליות הפנימית כלפי ההורים וכן הלאה לאחרים. אז החיים הופכים לרטט של שמחה, שלווה ומשמעות, חידוש ועושר.

נושא זה הוא בעל חשיבות עצומה. אני אכן מקווה שרבים מכם, ידידי, שפעילים בנתיב זה, ישיגו בעונת העבודה הקרובה לפחות מושג ראשוני של המצב שהסברתי בהרצאה זו, או, מוטב, הבנה עמוקה שלו. זהו הכיוון שאליו ההדרכה מובילה אתכם אם תהיו מוכנים לעקוב אחריה.

לפני מספר שנים נתתי הרצאה על דואליות. כעת אתם מוכנים לרמה עמוקה יותר של הבנה. ניגשתי לנושא זה מזווית שונה, בהתאם למצב ההתפתחות הנוכחי שלכם. אני מעז לומר שייקח זמן ניכר לפני שתוכלו ליישם באמת הרצאה זו על עצמכם.

האם יש שאלות כלשהן בנושא זה?

שאלה: האין ההשפעה של אחים ואחיות חזקה כמעט כמו זו שמופעלת על ידי ההורים?

תשובה: היא רק תוצאה של היחסים עם ההורים. גם אם היחסים עם אח או אחות הם בעייתיים יותר כלפי חוץ וכוללים מעורבות שלילית, הרי הם משניים. אם חוקרים את העניין לעומק, מוכרחים לגלות שהיחסים עם האחים קשורים תמיד ישירות למצב ההורי. ההורים מבטאים, מסמלים או מגלים את הפיצול הבסיסי שלכם, את הדרך שלכם להתמודד עם הפיצול הזה. כל מערכות היחסים האחרות מעוצבות בהתאם לקונפליקט פנימי זה.

נתתי לכם חומר רב, ידידי. ייקח זמן ניכר להטמיע אותו – לפחות חודשים, אם אתם רוצים באמת להשיג אפילו רמז בנוגע לאופן שבו מילים אלו מתייחסות באופן אישי אליכם. ייתכן שייקחו שנים לפני שתגיעו לידיע זה באמת. אך כשתגיעו, החוויה פנימית של אמת זו תהיה מעבר למה שתוכלו לצפות. היא תשחרר אתכם מהבחירה המיידית בין שתי אפשרויות עגומות – דרך החיים הבסיסית הקודמת שלכם. תיכנסו אל חופש חדש.

מי ייתן והכוח והברכות שנשלחים אליכם, יקיריי, ימלאו אתכם באנרגיה, בהשפעה, שתאפשר לכם להגיע ולהתעמת עם עומקים אלו של הווייתכם. מי ייתן ותאזרו את האומץ להתגבר על הפחד שיוצר התנגדות. רק אז תשכנעו את עצמכם עד כמה חסרת טעם, חסרת היגיון ולא מבוססת היתה האשליה שיש לפחד מהמציאות ושמוטב להיצמד לאשליה. עד כמה מוטעים הם תהליכי החשיבה הלא מודעים הללו! כמה חבל שאתם מרעילים את חייכם בהתמדה בזיוף זה.

כמה מידידיי קרובים מאד לתובנות בהקשר זה. חלק התחילו כבר להבין קונפליקט בסיסי זה. אבל אף אחד מכם אינו מודע לאופן שבו אתם חוזרים על המצב המקורי עם אחרים. מודעות זו יש לטפח באופן מלא יותר. עליכם להבין טוב יותר ובאופן מעמיק יותר את החזרה ולהכיר בה באופן ברור יותר. מי ייתן והברכות שניתנות לכם כאן יעזרו לכם בכיוון זה. שום מאמץ ושום ברכה לא יכולים להיות שימושיים יותר, חשובים יותר, חיוניים ומתגמלים יותר, או להביא אתכם יותר לחיים – במובן האמיתי של המילה.

היו מבורכים, כולכם, בעבודה המשמעותית כל כך שלקחתם על עצמכם. היו בשלום, יקיריי. היו באלוהים!

18 באוקטובר, 1963.